

вата обстановка? (Оглежда се). Можеш ли да свикнеш, добре ли си, какъ е здравето? Както казватъ (Оглежда я), май че е вѣрно . . .

Третата. Знаеш ли какво стана съ оная, дебелината влахия, гдето лудѣеше по мосю Ботевъ? Казвала, че ще му припише всичкитъ си мушии и палати въ Букурещъ и Браила. ако той се ожени за нея . . . Не се оставяла отъ мерака си . . .

Втората. Какъ така . . . Имай „ла бонте“ да се изразявашъ по-ясно . . . Нали мосю Ботевъ е вече жененъ за Венета . . .

Третата. Не знамъ? Вѣрно ли е, Венето? Казватъ, че не сте били вѣнчани . . .

Венета. Ние . . . ние . . . по граждански . . . бракъ (Бори се съ възмущението си и сълзитъ), но въ църква . . . не . . . Не още . . .

Тритъ. О! О! О!

Баба Ботевица (скача гнѣвно). Влиза ли ви въ работа? Всѣки прави това, което смѣта за право споредъ съвѣстята му . . . Всѣки знае какво мисли и пише синътъ ми и нѣма какво да му се мѣси въ домашнитъ работи! Хайде!

(Тритъ дами изплашено грабватъ маншонитъ си, пелеринкитъ, размахватъ ржка, цвърчатъ като подгонено ято).

Тритъ. Сбогомъ! Довиждане! О ревуаръ! (Изчезватъ).

Баба Ботевица (следъ тежка пауза). Какво чака Христо? Кога ще се вѣнчае?

Венета. Всѣки день го моля. Нали го знаешъ какъвъ е. Умира, ама пакъ не кандисва. Казва: ако азъ имамъ лоши намѣрения, то и триста владици да ни вѣнчаятъ, пакъ ще те захвърля. Моята честна дума важи повече отъ всичко.

Баба Ботевица (поклаща глава). То не е за него и за тебе . . . А за хората. Да не приказватъ . . . А и дете иде . . . Ще трѣба да се кръсти . . .

Венета (въздъхва). Нали и азъ за това . . . (Млъква, чука се, влизатъ двама хъшове).

Двамата (на прага). Добъръ вечеръ! Нѣма ли го бай Христо?

Венета (дава на единъ отъ тѣхъ пари). Ще се върне. Почакайте го. А ти, Къосе, върви купи малко хлѣбъ и сирене. Вземи повечко, да има за всички. (Двамата млъчаливо протестиратъ). Хайде, хайде . . . (Тихо къмъ свекърва си). За насъ ще оставя това, което ни донесе ти. Гладни сж момчетата, по три дни не слагатъ хлѣбъ въ уста. Скитатъ немили-недраги . . . А сега сж дошли много нови, отъ Заарския бунтъ забѣгнали възстаници . . .

(Идатъ нови хъшове, поздравяватъ, свиватъ се въ жгъла, Къосето носи ядене). Хайде, сега си хапнете . . . Не се сраму-